В рожевій куряві дорога,
Рожеві села в далині...
О, як дзвінко, голоснорого
Ти відкликаєшся мені!

Ще вітряки — як на долоні,
Твої крилаті вітряки,
Та наче п’яні наші коні,—
Борзокопитнії такі...

Летіте, голуби ви сизі,
Переганяй верству верства,
Бо я везу отут у книзі
Дорогоцінного листа!

Дорога рівна така, гладка...
Мигнули Тесова хатки,
Й не зоглядівся, коли Садки
Свої розкинули садки.

... І от я сам на ціле поле,
З твоїм листом нарешті сам,
Лише пшениці наоколо
Про щось нашептують житам.

Лише хліба, хліба доспілі,
Та місяць сріблом оплива...
І задзвеніли твої милі,
Твої хорошії слова.

І заспівали твої строфи...
Той незабутній перший спів!..
Не передати ані трохи,
Як безбережно я радів!

Не передать, яка щаслива,
Яка то гарна була мить, —
Лише хліба своїм приливом
Могли б про неї прошуміть!—

Лише пшениці ті безкраї,
Лише ті давнії жита...
Та місяць міг би ще засяять
Про тебе, хвиле золота!
. . . . . .
Далекий вечоре рожевий,
Пшениці місячні, ясні,
Куди запалися ви, де ви,
Чому згадалися мені?

Прага, 1925